

Kluven.

Jag satt som förlamad ute på altanen, just den altanen glömmar jag aldrig någonsin, även fast det var snart sju år sedan jag satt på den platsen, den var avlång, gjord av betong, utsikten bestod av en farm med odlade majs, tomater och andra grönsaker, jag minns känslan av att sitta där, känna ensamheten dra mig ner, jag var så långt ifrån hem. så långt ifrån människor som förstod mig, som accepterade mig för den jag var, och på samma gång var jag i det så kallade hem, kände jag mig trygg i en otrygg miljö fullt av terror, fysiskt, psykiskt misshandel, värmen som drev min kropp till avsvimning, det var åtminstone vad jag ville tro - dem sa alltid att det var för min kropp hade för lite näring, dem försökte få mig att äta mat, och varje gång hade jag ursäkter att tillägga, eller en röst att höja så jag kunde sticka och gömma mig i ett eget rum, med fyra ciggpaket och kaffekopp efter kaffekopp.

　

De gjorde inte saken bättre, jag minns känslan av att inte kunna tala, ingen förstod mig, inte bara vad jag försökte få sagt språkligt, för även dem som förstod samma språk förstod inte, så jag valde tystnaden som jag långt innan hade som en vän, tror denna tystnad blev min min trygghet redan som barn, även fast jag inte minns.

　

Jag satt som förlamad ute på altanen, den altanen glömmar jag aldrig någonsin, har fortfarande bilden framför mig, solen sken så starkt rakt i ansiktet på mig, jag satt i mina svarta byxor, och mitt vita linne , jag hade precis färgat håret svart.. och just vid det ögonblicket rusade några meningar i mina tankar,

" jag är så långt ifrån hem, och den tiden jag har att vänta känns inte som två månader, det känns som en evighet, jag undrar om jag någonsin kommer komma ihåg den här känslan jag känner just nu, jag vet att jag är glömsk, men den här stunden får jag aldrig glömma".

　

Alla andra satt inne i vardagsrummet, men eftersom fönstret låg precis över mitt huvud, kunde jag höra allt, hur deras röster började höjas till något mer än en konversation, till något mer än en diskussion. jag visste vad som skulle hända, väntade - det som alltid skedde här, jag minns inte känslan av att ha en dag utan slag eller skrik. försökte stänga av alla hörselkanaler, försökte stänga av känslorna, och den här gången, den här gången lovade jag mig själv att inte blanda mig i för jag visste vad som skulle hända, antingen skulle jag svimma av rädslan och stressen, eller så skulle någon råka slå mig i sitt agerande av vrede omedvetet.

　

jag vet inte vem som skrek på vem, om vad eller varför. Det var väl samma som alltid, en liten sak i deras värld, blev så fruktansvärt stort, och jag förstod aldrig varför. Ljuden blev värre, nu började fler skrika, och högre. . plötsligt hörde jag någonting banka mot väggen, precis vid fönstret där jag satt ute på andra sidan. Jag hatar att inte kunna använda namn, men en person kom springandes ut , skrikandes att någon av tjejerna skulle hämta en man som kunde hjälpa till eftersom ingen av huvudmännen var hemma, kunde dem som hade startat sitt egna krig inte lägga ner. Jag ställde mig upp för att se vad som hände, men precis när jag steg innanför dörren såg jag glas flyga över mig. Två personer stod och slogs, varav en höll i något liknande basallball trä, två kvinnor försökte sära på dem, en av dem grät och skrek ' snälla sluta, gud hjälp oss ', jag

kände hur mitt hjärta slog snabbare och snabbare, och när jag såg att den andra kvinnan grät, kunde jag inte låta bli att låta tårarna rinna.

Jag visste att jag var för svag, men försökte gå emellan männen som stod i det så kallade köket, ett rum i ren fattigdm, där stod jag i mitten och pressade med armana och skrek meningar jag inte ens minns, jag kände hur jag allt mer såg suddigt, jag blinkade några gånger men det blev bara mörkare och mörkare, jag vet inte vem av dem det var, men någon råkade knuffa mig, kroppen min var inte särskilt balanserat och inte heller stark, den knuffen var kraftig, huvudet slog sig i dörr kanten. jag hamnade utanför deras ruta, utanför deras värld.. jag låg på golvet, krälade ut.

　

Jag satt som förlamad ute på altanen, den altanen glömmer jag aldrig någonsin,jag var svettig och jag kände att jag vill kräkas, tuppade av i ca 30 sekunder, och när jag vaknade var det precis som förut. barnen sprang lite hur som helst, vissa var knäpp tysta, andra skrek. Jag såg två andra män komma uppför trappan för att stoppa vad som höll på att pågå, dem särade på dem andra två och la in dem i separata rum . någon kom med ett glas vatten till mig och smekte mig på kinden ' du ska inte blanda dig i sånt här, du är för liten och för smal, det kan hända vad som helst' .

　

Jag satt som förlamad ute på altanen, och väntade på att nästa djävulska brott skulle utlösas, återigen sken solen på mitt ansikte, och några meningar rusade genom mina tankar ' vad är det här för värld, jag är så långt ifrån hem, ' samtidigt som jag såg mig omkring, och jag var i mitt så kallade hem , i den otrygga miljön fullt av terror.

Jag frågar mig själv hur det kommer sig att halva mig kunde se den miljön som ett hem,och på samma gång sitter jag på en annan altan, gjord av ved, med en lite lampa lysandes vid ett hörn, jag sitter som förlamad, och några meningar rusar genom mina tankar,

' Vad gör jag här, vad är det här för värld , jag är så långt ifrån mitt hem ' .

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren thesecreet med Poeter.se id #25003 innehar upphovsrätten